

๑

เรื่องราวเริ่มต้นจากตุ๊กตามีสีน้ำตาลไหม้ตัวหนึ่ง

ถ้าจับยืนตรงจะสูงราวสี่สิบเซนติเมตร แน่หนอนว่ามันยืนไม่ได้หรอก เพราะเป็นเพียงของเล่นนุ่มนิ่ม ทำจากผ้าขนสัตว์ นุ่น เส้นด้าย และลูกปัดแก้ว

มันไม่ใช่ต้นเหตุของเรื่อง “ปาฏิหาริย์ขนาดถั่วกาแฟ” ที่ฉันกำลังจะเล่าต่อไปนี้ คนสร้างปาฏิหาริย์ไม่ใช่ตุ๊กตาและไม่ใช่ฉัน แต่เป็นใครอีกคน

หากฉันไม่พบตุ๊กตามีตัวนี้ เรื่องทั้งหมดอาจไม่เกิดขึ้น

วันนั้นอากาศร้อนอบอ้าว ฉันแวะร้านค้าในตึกสถานีรถไฟระหว่างทางกลับจากทำงาน วินาทีที่ฉันสบตากับ “เขา” ซึ่งถูกแปะป้ายราคาและนั่งจุ่มปุ๊กอยู่ตรงหน้าต่างแสดงสินค้า

‘ไม่ย้ายออกเสียเลยละ’

ฉันรู้สึกเหมือนดวงตาดวงนั้นที่ส่องสว่างกว่าสีของร่างกายเล็กน้อยกำลังบอกฉัน

ฤดูร้อนปี ๒๐๐๔ นั้น คิตามูระ ชิโอรุ พนักงานบริษัททัวร์

อายุยี่สิบเจ็ดปี จะอายุครบยี่สิบแปดปีในวันเกิดเดือนตุลาคม

ที่ทำงานของฉันอยู่แถบชานเมืองโตเกียว ณ มุมหนึ่งของเมือง ซึ่งมีร้านค้าและห้างสรรพสินค้าเก่าแก่เรียงราย ผู้คนค่อนข้างพลุกพล่าน ในช่วงเย็นและวันหยุด ฉันจะสวมเครื่องแบบเสื้อกั๊กกับกระโปรงประจำการอยู่ในออฟฟิศที่เต็มไปด้วยโปสเตอร์แหล่งท่องเที่ยวของประเทศต่างๆ คอยแนะนำโปรแกรมท่องเที่ยวให้ลูกค้า จองตั๋วรถไฟ หรือเครื่องบินบ้าง และบางที (ซึ่งค่อนข้างบ่อย) ก็โดนลูกค้ายกเลิกไปด้วยเหตุผลของพวกเขาเอง

บ้านของฉันเป็นอพาร์ทเมนต์ที่ต้องนั่งรถไฟขาออกจากเมืองไปพักหนึ่ง ฉันได้หยุดงานอาทิตย์ละสองวัน คือวันพุธ ซึ่งเป็นวันหยุดประจำของออฟฟิศ และอีกวันคือวันหยุดตามกะทำงานที่เปลี่ยนไปเรื่อยๆ

การได้หยุดวันธรรมดาก็นับว่าสะดวกเวลาจะไปไหนมาไหน ทางการไปดูหนังตามกระแส แต่กลายเป็นว่าได้หยุดไม่ตรงกับเพื่อนที่ทำงานในบริษัททั่วไป

ดังนั้นเมื่อถึงวันพุธ ถ้าไม่ได้ไปเที่ยวกับเพื่อนร่วมงาน ฉันก็มักจะอยู่คนเดียว และมีกล้องถ่ายรูปเป็นเพื่อน ฉันเคยลง “คลาสเรียนถ่ายภาพ” ของศูนย์วัฒนธรรมในเมืองที่ทำงานอยู่ เพราะคิดว่า น่าสนใจและบังเอิญคลาสเปิดวันพุธพอดี แต่หลังจากเรียนได้ปีครึ่ง คลาสดังกล่าวก็ต้องยุบไปเพราะการปรับโครงสร้างของศูนย์วัฒนธรรม คลาสเรียนซึ่งเคยมีสองคลาสคือวันเสาร์กับวันพุธจึงลดเหลือแค่ วันเสาร์ที่ฉันไม่สามารถลงเรียนได้

ถึงอย่างนั้น ฉันก็ยังเก็บกล้องไว้กับตัว เป็นกล้องเลนส์เดี่ยวมือสองที่ซื้อมาเพราะรุ่นพี่ในคลาสเดียวกันแนะนำให้มาว่า “กล้องจริงๆ มันต้องแบบนี้”

หากวันหยุดวันไหนมีอากาศแจ่มใส แต่กลับต้องนั่งเรือเปื่อยโดยไม่มีแผนอะไรเป็นพิเศษ หรือไม่มีใครให้ออกไปไหนด้วย...ซึ่งน่าเสียดายเหลือเกิน ฉันจะนำกล้องคล่องคอแล้วโดดขึ้นรถไฟไปเมืองที่ชอบหรือไม่เคยไป และลงมือถ่ายภาพเมืองด้วยฟิล์มขาวดำ

ฉันมีเหตุผลสองข้อที่เลือกถ่ายภาพขาวดำ หนึ่งคือเพราะดูไม่เหมือนจริงเท่าไร ต่อให้ถ่ายແຍ່ແຕ່ไหนก็ยังดูดีมีสไตล์ อีกเหตุผลคือล้างฟิล์มเองได้ ตอนเรียนที่ศูนย์วัฒนธรรม ฉันจะล้างรูปในห้องมืดของศูนย์ ถ้าล้างฟิล์มเฉยๆโดยไม่อัดออกมา ก็แค่ทำขั้นแรกให้เสร็จในถุงมืด^๑ก็พอ

ไม่ว่าจะเป็นอาคาร ป้ายจราจรตามท้องถนนที่ไม่เคลื่อนไหว หรือสิ่งทีคงอยู่เพียงชั่วขณะ อย่างเมฆรูปร่างประหลาด นกที่บังเอิญบินผ่านมา เวลาที่ทอดตัวลงบนพื้นดิน ชายกระโปรงพลิ้วไหวยามต้องสายลมเอื่อย รองเท้าทั้งสัตล์คลาสสิกและตามแฟชั่นสุดฮิต บางครั้งสิ่งเหล่านี้จะประกอบเข้าด้วยกันกลายเป็นรูปร่างอันชวนให้ใจเต้นราวกับเสียงดนตรี แม้จะรัวชัตเตอร์จนหมดฟิล์มขนาดสามสิบหกรูปไปหลายม้วน หากได้รูปที่เข้าท่าสักรูปสองรูปก็นับว่าโชคดีมากแล้ว

หลังเช็กฟิล์มเนกาที่ฟ^๒และเลือกภาพที่ดูเข้าท่าได้แล้ว ฉันจะนำไปที่ร้านอัดรูปเพื่ออัดออกมาเก็บลงอัลบั้ม นั่นคืองานอดิเรกของฉัน แต่ทว่า...

เย็นวันหนึ่งของปลายเดือนกรกฎาคม ขณะที่ฉันกำลังเหน້ยาล้างฟิล์มลงท่อระบายน้ำในอ่างล้างหน้า คนข้างห้องซึ่งเดินผ่านมาพอดีก็รู้สึกถึง “กลิ่นสารเคมีรุนแรง” เพราะในอพาร์ทเมนต์ที่ฉันอยู่

^๑ Dark Bag ถุงสำหรับโหลดฟิล์มออกจากกลัก

^๒ Negative Film ฟิล์มขาวดำซึ่งให้สีตรงกันข้ามกับสีของวัตถุ

มีพัดลมระบายอากาศติดอยู่เหนือประตูและระบายอากาศออกไป
ตรงทางเดินหน้าห้อง

ผู้ดูแลพาร์ตเมนต์โทร.มาถามว่าฉันทำอะไรอยู่กันแน่ พอ
บอกไปว่า “ล้างฟิล์มค่ะ” ผู้ดูแลก็อธิบายให้คนข้างห้องฟังตามนั้น
แล้วอีกฝ่ายก็...

“ล้างฟิล์มเองเนี่ยนะ! เป็นรูปแปลก ๆ ที่เอาไปล้างที่ร้านไม่ได้
หรือไง”

คนข้างห้องซึ่งเคยเจอกันแค่ครั้งเดียวพูดแบบนั้น

ความรู้สึกหลังจากฟังประโยคดังกล่าวช่างซับซ้อนพิกล เจ็บปน
ด้วยความรู้สึกผิด (เพราะฉันเองก็คิดน้อยไปจริง ๆ) กับความหงุดหงิด
(ที่คิดว่าอีกฝ่ายไม่มีสิทธิ์มาว่ากันแบบนั้น) เมื่อประกอบกับอากาศ
ที่ร้อนกว่าทุกปีจึงทำให้ฉันไม่อาจทำใจขึ้นรถไฟกลับบ้านหลังเลิกงาน
ทันที่ได้ เย็นวันนั้นเอง ที่ฉันได้สบตากับตุ๊กตาหมีสีน้ำตาลไหม้
ในหน้าต่างแสดงสินค้าของร้านขายของเบ็ดเตล็ดหน้าสถานีรถไฟ

ลำตัวนุ่มนิ่มครึ่งหนึ่งของหมีน้อยพียงอยู่กับกรอบรูปสีเงิน
ดวงตาทำจากลูกปัดแก้วสีน้ำตาลไหม้ มีตาดำอยู่ตรงกลาง ล้อมรอบ
ด้วยสีที่สว่างกว่าร่างกายเล็กน้อย ห่อประกายวิบวับ

“ถ้าไม่ชอบใจขนาดนั้น อย่าย้ายออกเสียเลยล่ะ”

รู้สึกเหมือนมันกำลังบอกฉันแบบนั้น

ฉันมองใบหน้าน่ารักน่าซึ้งที่แฝงความฉลาดเฉลียวบนอวตติ
ของมัน ในใจก็พยายหาเห็นด้วยอย่างแข็งขัน

ใช่แล้ว ทำแบบนั้นก็ได้

เช้าวันต่อมา ฉันบอกผู้ดูแลแล้วว่า “ย้ายออก” ซึ่งหากกลับมาตรวจดู
ดี ๆ แล้ว รออีกสักหน่อยก็ไม่เสียหาย...อย่างน้อยก็จนกว่าจะหา

ที่อยู่ใหม่ได้

เมื่อถึงวันพุธ ฉันจึงไปที่ “บริษัทจัดหาบ้านเช่าไทยามะ” ฉันเลือกที่นี้จากตัวแทนอสังหาริมทรัพย์หลายแห่งในเมือง เพราะเห็นว่ายังใช้ข้อมูลเคยเป็นชื่อบริษัทตามแบบฉบับดั้งเดิม ถ้าเป็นบริษัทที่ซื้อฟุ้งดูทันสมัยแบบเจ้าใหญ่ๆ สาขาเยอะละก็ คงมีแต่ที่พึกหรุๆ ราคาแพงเกินงบของฉัน

ตอนฉันเข้าไปในออฟฟิศ คุณไทยามะเจ้าของบริษัทกำลังโทรศัพท์อยู่พอดี เสียงพูด “ครับ ไทยามะครับ” ของเขาทุ้มต่ำ ไพเราะไม่เบา เขาเป็นคุณลุงผมลั่นเกรียน มีผมหงอกแซมประปรายทั่วศีรษะสวมเสื้อเชิ้ตโปโล ในออฟฟิศมีแมวหลายสลิคตัวโตเดินเฟ่นพานอยู่ด้วย

ฉันนั่งลงบนเก้าอี้พับตามไปอีกฝ่ายซึ่งมีอบอก ระหว่างรอสายตาก็มองแมวพลางคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย อย่างชื่อคุณไทยามะ^๓ ไม่เหมาะจะตั้งเป็นชื่อบริษัทจัดหาบ้านเช่าเลย อะไรทำนองนั้น และตอนนั้นเอง เขาก็วางหู

“มาหาห้องเช่าเหมาครับ”

เสียงทุ้มต่ำเอ่ยถามฉัน

“ค่ะ”

“อยากได้ห้องแบบไหนครับ”

ฉันอธิบายผังห้องกับค่าเช่าห้องที่อยู่ในปัจจุบันให้เขาฟัง

“เอาที่คล้ายกับห้องนี้ และถ้าเป็นไปได้ ขอแบบที่มีระบบระบายอากาศได้ดี ไม่รบกวนใครค่ะ”

^๓ไทยามะสะกดด้วยอักษร 遠 (ไกล) และ 山 (ภูเขา) แปลว่า ภูเขาอันห่างไกล

คุณโทยามะฟังแล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย

“ทำไมถึงคิดจะย้ายห้องตอนนี้ล่ะครับ”

“คือ เรื่องนั้น...”

“ทางผมต้องถามเรื่องนี้ไว้ก่อน จะได้รู้ว่าคุณมีปัญหอะไร และควรย้ายไปที่แบบไหน”

คุณโทยามะว่าแล้วก็ใช้ปลายรองเท้าแตะดันแมวที่เข้ามา คลอเคลียตรงขาออกไป คล้ายจะบอกมันว่า “ตอนนี้ทำงานอยู่นะ”

ถึงจะดูไม่ใช่คนใจร้ายอะไร แต่ก็สอส่วนฉันเข้มงวดเอาการ

“แต่ว่านะครับ” คุณโทยามะฟังฉันจบแล้วลูบคางตัวเองไปมา

“กรณีออฟิตเมนต์ไม่ ส่วนใหญ่จะระบายอากาศสู่ทางเดิน เหมือนห้องที่คุณอยู่ตอนนี้แหละครับ”

“ค่ะ...”

“เพราะเหตุนี้ ต่อให้ย้ายไปก็อาจเกิดปัญหาแบบเดิมอีก คุณอาจคิดว่าคนข้างห้องปัจจุบันเป็นพวกซี้กั๊วลเป็นพิเศษ แต่เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นค่อนข้างบ่อยครับ”

“งั้นหรอคะ...”

“คุณไม่อยากจะเลิกล้างฟิล์มสินะครับ”

“ถ้าเป็นไปได้ค่ะ กรุณาช่วยหน่อยเถอะค่ะ”

“คุณถ่ายรูปแบบไหนหรอครับ”

“เออ...วิวทัศนียในเมืองนะคะ พวกอาคาร ป้ายร้าน ป้ายจราจร แล้วก็เงา อะไรทำนองนั้น”

กลายเป็นการคุยเรื่องไม่ที่เกี่ยวกันไปเสียได้ ฉันไม่คิดว่าจะกลายเป็นแบบนี้ เลยไม่ได้เตรียมคำตอบมาก่อน แต่คุณโทยามะกลับไม่ทำหน้าระแวงอย่างที่คิด

“อ้อ คล้ายๆ กับพวกโปสเตอร์การ์ดไซ้มัย ที่ขายอยู่ตามร้าน

เครื่องเขียนแก่ๆ นะ ลูกสาวผมชอบซื้อ”

“คะ ใช่เลย”

ทั้งที่ไม่เคยเจอลูกสาวคุณไถยามะมาก่อน แต่ฉันกลับพยักหน้า
อย่างยินดี นั่นคงทำให้ฉันรู้สึกผ่อนคลายลง

“ทั้งที่เป็นแบบนี้ คนข้างห้องกลับบอกผู้ดูแลว่า ‘ถ่ายรูป
แปลกๆ มาจันเหรือ’ เขาว่าแบบนี้เพราะเห็นว่าฉันถึงขั้น ‘ลงทุน
ล้างฟิล์มด้วยตัวเอง’ นะคะ”

ฉันทิ้งท้ายไปโดยตั้งใจจะให้ฟังดูน่าขำ แต่อีกฝ่ายกลับนิ่งไป
ชั่วขณะ

“อ้อ อย่างนี้เอง”

หรือเขาจะคิดว่าเป็นรูปแปลกๆ จริงๆ...ฉันนึกเสียใจในสิ่งที่
พูดออกไปทันที

ทั้งที่ไม่ใช่แบบนี้ หรือต่อให้ใช่จริง ต่อให้ฉันล้างฟิล์ม
รูปถ่ายแปลกๆ ด้วยตัวเอง เพราะเอาไปให้ที่ร้านแล้วถูกปฏิเสธ
ก็ไม่ใช่ว่าจะได้เงิน และปัจจุบันก็มีเครื่องมือแสนสะดวกอย่างกล้อง
ดิจิทัลแล้วด้วย ถ้าฉันอยากถ่ายรูปแปลกๆ ก็เลือกใช้อะไรแบบนี้
ไม่ดีกว่าเหรือ แต่ต่อให้พรีพาร์รณาแก้ตัวไปยังไง ในสถานการณ์
แบบนี้ก็คงได้ผลตรงกันข้ามแน่ๆ

“เอาเป็นว่าเรื่องการระบายอากาศที่คุยกันเมื่อกี้” คุณไถยามะ
ดึงกลับสู่ประเด็นหลักแบบเนียนๆ “ถ้าเป็นแมนชั่น ส่วนใหญ่จะ
คำนึงถึงเรื่องนี้มากกว่านะครับ อย่างให้ทุกห้องระบายอากาศออกสู่
ตลาดฟ้า หาท่ออยู่แบบนี้ไม่ดีกว่าเหรือครับ”

“แต่บของฉันนี่สิคะ”

ใช่ ปัญหายุ่งตรงนั้น หากเปลี่ยนจากอพาร์ทเมนต์ไม่เป็น
แมนชั่น แน่หนอนว่าค่าเช่าต้องแพงขึ้นอยู่แล้ว

ฉันคุยกับคุณโทยามะอย่างละเอียด ให้เขาเลือกมาให้สามห้อง โดยไม่ต้องคำนึงถึงความสะดวกของที่ตั้งและความกว้าง บวกกับ คิดว่าหากเราเติมชุดค่าใช้จ่ายอื่นของตัวเองอีกนิดหน่อยก็อาจไม่ถึงขั้นจ่ายไม่ไหว...ฉันรู้สึกอย่างนั้น คุณโทยามะขับรถพาฉันไปดูแต่ละห้อง ซึ่งมีทั้งข้อดีและข้อด้อยต่างกันไป แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามากเรื่อง เพราะฉันบอกผู้ดูแลพาร์ตเมนต์ไปแล้วว่าจะย้ายออก

ฉันตัดสินใจเลือกเช่าหนึ่งในนั้น และบอกคุณโทยามะไป พอกลับมาถึงอพาร์ตเมนต์ คุณโทยามะก็โทรมา

“เจ้าของเขาปฏิเสธนะครับ”

คุณโทยามะว่าอย่างนั้น

“ทำไมล่ะคะ”

“อืม เขาถามผมว่าคุณเป็นคนยังงี้”

“ค่ะ”

“เลยบอกไปว่าคุณมีปัญหาเกี่ยวกับคนข้างห้องเรื่องล้างฟิล์ม เขาเลยบอกว่า ลำบากใจที่จะรับคนแบบนั้น...นะครับ”

“แบบนี้ก็ได้ด้วยหรอคะ”

“ผมก็เห็นใจคุณอยู่นะครับ แต่ถ้าเกิดเรื่องขึ้นที่หลัง ผมเองก็จะลำบาก เลยคิดว่าพูดกันตรงๆแต่แรกเลยดีกว่า”

แม้ฉันจะใจสลาย แต่ก็จำเป็นต้องเลือกแมนชั่นอีกแห่งไป คุณโทยามะบอกว่า “จะลองถามดูให้ครับ” แล้ววางสาย จากนั้นอีกครั้ง ชั่วโงม เขาก็โทรมา

“ที่นี่ก็ไม่ได้ครับ ด้วยเหตุผลเดียวกัน”

ส่วนอีกแห่งที่เหลือ เจ้าของไม่อยู่เลยสอบถามไม่ได้จนกว่าจะถึงพรุ่งนี้ ฉันจึงบอกไปว่าจะไปพบเขาอีกครั้งในวันหยุดรอบหน้า แล้ววางสายไป

คืนนั้น เมื่อฉันเข้านอนและปิดไฟเรียบร้อยแล้ว ในหัวก็เฝ้าแต่คิดว่า “มันก็เกินไปนะ”

โดนปฏิเสธจากเจ้าของห้องทั้งสองแห่งด้วยเหตุผลแค่นั้น ไม่แปลกไปหน่อยหรอก ถึงจะดูใจดี แต่คุณไทมะเองก็แอบมีเรื่องติดตะขวงใจกับฉันหรือเปล่าละ

ฉันนึกสงสัยตึงตึง จนกระทั่งไปปรึกษาจัดหาบ้านเช่าไทมะอีกครั้งในอีกสองวันถัดมา...

“ผมลองถามที่เหลืออีกแห่งแล้วครับ แต่เขาก็ไม่ยอมเหมือนกัน”

“มันไม่แปลกไปหน่อยหรอกคะ” คราวนี้ฉันเองก็ไม่ยอมปล่อยผ่าน “แค่เรื่องล้างฟิล์มเอง”

“ก็คงเรื่องนั้นแหละครับ ดูเหมือนคำว่า ‘รูปถ่ายแปลก ๆ’ จะฟังดูไม่ดีเท่าไร”

ฉันออกไปเลย เขาเอาเรื่องนั้นไปเล่าให้พวกเจ้าของแมนชั่นที่ฉันกำลังจะไปเช่าฟังเนียนะ (แม้ว่าคนที่เล่าให้คุณไทมะฟังจะเป็นฉันเองก็เถอะ แต่มันคนละเรื่องกัน)

“แหม ไม่ได้คิดว่าคุณถ่ายรูปแบบนั้นอยู่แล้วครับ หมายถึงผมนะ”

อีกฝ่ายพูดอย่างทุกซักร้อน ส่วนแมวตัวเดิมที่ป่วนเปื้อนอยู่ในร้านเช่นเคยก็ไม่วินิจฉัยครีမ်อะไรขึ้นมา จึงหยุดตรงเท้าฉันแล้วทิ้งร่างลงหมอบตัวกลม

“ยังงั้นละ ผมก็คิดว่าควรบอกเจ้าของสถานที่ไว้ก่อนว่าเคยเกิดเรื่องแบบนี้”

“แต่เรื่องแบบนี้ มันเลื่อนลอยไม่มีหลักฐานนะคะ”

“เอาน่า เอาน่า อย่าเสียงดังไปครับ ใช่ว่าคุณจะได้โดนทอดทิ้งเสียเมื่อไร เทพเจ้าที่ยังเมตตาก็มีอยู่นะครับ”

“คุณพูดเรื่องอะไรคะ”

“พอตีว่ามีแมนชั้นที่ออกจะเพี้ยนๆ อยู่แห่งหนึ่งนะคะ เอ๋อ ตัวแมนชั้นปกตินะ ไม่เลวเลยด้วย ดีกว่าเจ้าที่แนะนำให้เมื่อวานขึ้น ด้วยซ้ำ แถมค่าเช่ายังถูกอีกต่างหาก

“แต่เงื่อนไขก่อนที่ผมจะแนะนำที่นั่นได้คือ ต้องเป็นลูกค้า ที่โดนเจ้าอื่นปฏิเสธมาสามแห่งขึ้นไปนะคะ”

ฉันนั่งรถไปกับคุณโทยามะนานกว่าครึ่งก่อนๆ และอีกเรื่องที่ไม่เหมือนเดิมคือ คราวนี้ข้างตัวฉันมีตะกร้าใส่แมวอยู่ด้วย

ตอนคุยกันว่าจะไปดู “แมนชั้นที่ออกจะเพี้ยนๆ” คุณโทยามะ ไทร.ไปคุยกับใครบางคนอยู่ครู่หนึ่ง

“กุญแจออฟฟิศ กุญแจรถ กระเป๋าสตาร์ท์ แล้วก็แมว”

เขาพิมพ์พาสทูลงหยิบตะกร้าออกมาจากออฟฟิศ อุ้มแมวขึ้น จับใส่ตะกร้าแล้วปิดฝา

เขาวางตะกร้าไว้บนเบาะหลังรถ ใช้เข็มขัดนิรภัยคาดตรึงให้อยู่กับที่

“ระหว่างรอก็ช่วยดูด้วยนะคะว่าเข็มขัดเลื่อนหลุดหรือเปล่า”

ฉันทำตามที่เขาบอก แต่รถไม่สั่นสะเทือนนัก เข็มขัดนิรภัย จึงไม่เคลื่อนอะไรมา เจ้าแมวที่มองเห็นได้จากช่องแฉกของตะกร้า ทำหน้าแบบที่ดูไม่ออกว่ากำลังดีใจหรือรำคาญ แต่มันก็สงบเสงี่ยมเรียบร้อยดี

รถวิ่งไปได้ราวยี่สิบนาทีกว่าๆ (ฉันรู้เพราะมันเป็นระยะประมาณ สองสถานีรถไฟ) ก็จอดลง คุณโทยามะมองฉันผ่านกระจกมองหลัง

“คุณนั่งดูแมวตลอดเวลาจริงๆ ด้วยนะคะ”

“ก็คุณ...”

“จริงอยู่ที่ผมบอกว่า ‘ช่วยดูให้ด้วย’ แต่ถ้าถือเรื่องที่คนอื่นบอกเป็นจริงเป็นจังเกินไป คุณจะขาดทุนได้นะครับ”

รู้สึกเหมือนถูกสั่งสอนเรื่องสำคัญเลย

“นั่นก็ลงมือได้แล้วครับ ผมฝากแมวด้วยละ”

ที่บอกว่าฝากด้วยหมายความว่ายังไง ฉันคิดแบบนั้น แต่ก็อึดุมตะกร้าแมวลงมา

ตรงหน้าคืออาคารสองชั้นขนาดย่อม ผนังด้านนอกสีโทนขาว ตรงกลางคือทางเข้าแบบไม่มีประตูปิด ฝั่งซ้ายและขวามีหน้าต่างอยู่ข้างละบาน ดูเหมือนจะเป็นแมนชั่นขนาดเล็กห้อง

ฝั่งซ้ายขวามีรูปร่างสมมาตรกัน โดยรวมดูตั้งตรง แต่ก็ให้ความรู้สึกบิดเบี้ยวอยู่ในที่โดยไม่รู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุ ฉันเปลี่ยนจากอึดุมตะกร้าแมวลงมาถือไว้ ยืนมองหน้าต่างกับคุณโทยามะที่หัวดำแซมหงอก และนั่นคือการได้พบกันระหว่างฉันกับ “แฮปิเทชั่นโกโด”

หลังจากยืนดูอยู่พักหนึ่ง ฉันก็ได้ยินเสียงฝีเท้าก้องมาจากสุดปลายถนนซึ่งเปล่งเป็นเนินลาดน้อยๆ ฉันคิดว่าอาจเป็นเพราะอากาศร้อน ถนนดังกล่าวจึงไร้ผู้คน และทำให้เสียงนั้นฟังดูก้องเป็นพิเศษ แต่แท้จริงแล้ว เป็นเพราะนั่นคือเสียงรองเท้าเกียะ

เจ้าของเกียะเป็นชายชราอายุราวแปดสิบปี เขาสวมเสื้อชุดฮาวายลายคล้ายหัวทศน์ของจีนและกางเกงขายาวสีดำ ผมขาวเกือบหมดศีรษะที่รวบไว้ทั้งตัวลงมาราวๆ กลางลำคอ ใบหน้าทรงสี่เหลี่ยม หน้าผากกว้าง ใส่แว่นกรอบดำ เดินขาถ่างนิดๆ

ชายคนนั้นเดินเข้ามาใกล้พวกฉันขึ้นทุกที ฉันเบี่ยงตัวหลบเข้าข้างทางเพื่อหลีกเลี่ยง แต่ชายชรากลับหยุดยืนตรงหน้าฉัน กวาดตามองขึ้นลงจากหัวจรดเท้าสองสามรอบ

จากนั้นเขาก็จ้องหน้าฉันนิ่ง

“งานอดิเรกคืออะไร”

“คะ?”

ฉันตกใจ แต่คุณโทยามะที่อยู่ข้างๆ ส่งสายตาดูว่า “ตอบไปสิ”

“เอ่อ ถ่ายรูปค่ะ”

“สมัยนี้แล้ว คงเป็นกล้องดิจิทัลละสิ”

“เปล่าค่ะ ฉันใช้กล้องฟิล์ม”

ฉันตอบ พลันรู้สึกว่าคุณโทยามะหลังจากแว่นกรอบดำคู่ นั้นอ่อนโยนลงเล็กน้อย

“แล้วถ่ายรูปแบบไหนรี”

“เอ่อ พวกรูปตามมุมต่างๆ ในเมืองนะคะ”

ดูจากสีหน้าชายชราแล้ว ฉันรู้สึกได้ว่าที่อธิบายไปคงไม่พอ

“แล้วก็ล้างฟิล์มเองด้วยค่ะ”

“โห”

ชายชราบริศนาส่งเสียงคล้ายเริ่มสนใจขึ้นมานิดๆ กวาดตามองฉันจากบนลงล่างอีกครั้ง ก่อนสายตาดังกล่าวจะไปหยุดลงที่ตะกร้า

“แล้วนั่นคือ...”

“แมวผมเองครับ”

คุณโทยามะตอบแล้วสะกิดให้ฉันยกตะกร้าขึ้นมา เขาเปิดฝาออกให้เห็นใบหน้าเบื้อหน้าของเจ้าแมว ชายชราแย้มยิ้ม ยื่นฝ่ามือไปวางบนหูแหลมๆ ลูบหัวแมวไปมา

“อืม เอาเป็นว่าตกลง” ชายชราหันไปพยักหน้าช้าๆ ให้คุณโทยามะ จากนั้นก็หยิบอะไรง่ายๆ ในกระเป๋าขึ้นมาส่งให้ “ฝากด้วยแล้วกัน จัดการให้เรียบร้อยด้วย”

“ขอบคุณมากครับ”

“งั้นฉันขอตัวก่อน”

ว่าแล้วชายชราก็ยกมือขึ้นเจี๊ยบ ๆ เป็นเชิงอำลา พวกฉันยืนมองส่งจนเขาเดินลับหายไปลงเนินไป

“เมื่อก็คือเจ้าของแมนชั่นครับ”

คุณโทยามะพูดพลางรับตะกร้าใส่แมวไปจากฉัน

“ชื่อคุณคนโต เป็นจิตรกรนะครับ”

พอได้ฟังก็รู้สึกคล้อยตามว่าเขาเป็นคนบุคลิกเช่นนั้นจริง ๆ

“แล้วเมื่อก็คือ”

“อืม... คล้าย ๆ กับการสัมภาษณ์นะครับ”

“สัมภาษณ์?”

“แปลว่าเจ้าของแมนชั่นตกลงให้คุณเข้ามาอยู่แล้วไงครับ”

ดูเหมือนว่าการจะเป็นผู้อาศัยที่นี่ได้ นอกจากจะต้อง “ถูกที่อื่นปฏิเสธมาสามแห่งขึ้นไป” ยังต้องผ่านการสัมภาษณ์ของเจ้าของแมนชั่นด้วย

“หมายความว่า แม้จะมาถึงที่นี่แล้ว ก็ยังมีโอกาสถูกไล่กลับหรือคะ”

“ใช่ แต่ผมรู้จักกับเขามานาน เลยมีเซ็นส์ว่าคุณน่าจะพอมีหวัง

“เอาเป็นว่าเราเข้าไปดูข้างในกันเถอะครับ ชั้นสอง ห้องบี ตั้งใจจะเข้าไปดูไหม้ยครับ”

ฉันเข้าไปในแมนชั่นพร้อมกับคุณโทยามะ เมื่อเดินไปยังทางเข้าไร่ประตู ฉันก็รู้ว่าอะไรทำให้รู้สึก “บีตบี๊ว” เมื่อครู่ เป็นเพราะตัวแมนชั่นเบี่ยงตัวเอียงออกจากแนวถนนเล็กน้อย และไม่เรียบขนานกับรูปทรงของที่ดินแปลงนี้

“นโยบายของที่นี่คือ ให้ความสำคัญกับคนที่เกี่ยวข้องกับ

ศิลปะนะครับ”

คุณไทมามะบอก ดูเหมือนนั่นจะเป็นเงื่อนไขในการเข้าอาศัย
แมนชั่นนี้

“เขาบอกว่าอยากช่วยเหลือคนประเภทนั้นให้มีที่พักอาศัย
กรณีที่หาห้องเช่าที่อื่นลำบาก”

“ค่ะ”

พวกฉันเดินลอดผ่านทางเข้าด้านหน้าไป ขณะเดินขึ้นไป
ชั้นสองก็มองเห็นประตูห้องของชั้นหนึ่งอยู่ทางซ้ายและขวาละ
ละห้อง รวบรวมได้หลักทาสีน้ำตาล ชานพักบันไดมีหน้าต่างบานน้อย
อยู่ด้วย ให้ความรู้สึกเหมือนตึกเก่าในต่างประเทศ บริเวณชานพัก
สว่างจากแสงที่ส่องเข้ามาจากหน้าต่างบานที่สูง ฉันเดินเลี้ยวตรง
หัวมุมบันไดเคียงคู่ไปกับคุณไทมามะ

“แต่ถ้าเป็นเรื่องความเกี่ยวข้องกับศิลปะ น่าจะมีคนที่คุณสมบัติ
เหมาะกว่าฉันอีกเยอะนะคะ”

ฉันเอ่ยถามออกมาตามที่สงสัย ขณะเดินขึ้นบันไดไปจนเหลือ
ไม่กี่ขั้น

“อืม เรื่องนั้น เขาคงมีมาตรฐานตามแบบฉบับของเขาเอง
มังครับ”

พวกฉันหยุดยืนตรงห้องทางฝั่งซ้าย บนประตูเขียนไว้ว่า “2B”
คุณไทมามะใช้กุญแจที่รับมาเมื่อครูโซเปิดห้อง

กว้างจัง นั่นคือความรู้สึกแรก กว้างกว่าสามที่แรกที่ไปดูมา
ตัวอาคารเหมือนสร้างมานานแล้ว แต่ด้วยเพดานที่สูงและการตกแต่ง
อันเรียบโล่ง ทำให้ไม่รู้สึกถึงความเก่า

“ระเบียงหันหน้าไปทางทิศใต้ หน้าต่างด้านข้างคือทิศตะวันออก
ทั้งสี่ห้องอยู่ชิดมุมหมด ทำให้ได้ความเป็นส่วนตัวอย่างสมบูรณ์แบบ

ครับ”

คุณโทยามะกล่าวขณะที่วางตะกร้าลงบนพื้นและปล่อยให้เจ้าแมวที่เริ่มอยู่ไม่สุขออกมาข้างนอก

“ทั้งพื้นและส่วนอื่นๆ ออกแบบให้เก็บเสียงได้ดี กรณียของคุณ เรื่องระบายอากาศก็หายห่วง จะล้างฟิล์มหรือทำอะไรก็ได้ ตามสบายเลยครับ”

ฉันเริ่มดีใจขึ้นมาจึงเที่ยวเปิดประตูบานโน้นบานนี้ ลองเยียมหน้าเข้าไปมองในห้องน้ำและห้องอาบน้ำดู เจ้าแมวลายสลิดชูหางตั้งขึ้น ทำหน้าเคร่งเดินตามต้อยๆ

ห้องนี้เป็นห้องแบบ 1LDK^๔ แต่ด้วยความกว้างทำให้แม่จะมีข้าวของเยอะก็น่าจะยังมีพื้นที่เหลือ ทว่าในห้องโถงๆ ตอนนี้นักลับมีบันไดพับที่สูงเอาการทางตั้งอยู่ตรงมุมห้องด้านใน บริษัททำความสะอาดจะมาทำความสะอาดทั้งไว้หรือเปล่านะ

ด้านในมีแดดส่องได้ดีทีเดียว คงจะหันไปทางทิศใต้จริงดังว่าเรียกได้ว่าร้อนเลยทีเดียว ฉันไม่ถูกโฉลกกับเครื่องปรับอากาศเท่าไร จึงไม่คิดจะติดตั้ง ช่วงหน้าร้อนตอนกลางวันคงลำบากพอตัว

คุณโทยามะคงอ่านสีหน้าของฉันออกจึงเปิดหน้าต่างในห้องพออากาศสดชื่นได้ระบายออกไป ทั้งที่ข้างนอกร้อนขนาดนั้น แต่ในห้องกลับเย็นขึ้นมาน่าทึ่งใจ

“ลมผ่านดีมากใช่มั้ยครับ” คุณโทยามะกล่าวขึ้น

“แต่อาคารอื่นในบริเวณนี้ก็ไม่ใช่ว่าลมจะผ่านดีขนาดนี้นะครับ ผมคิดว่าที่นี้คงคำนวณการวางองศาไว้ดีมาก แทนที่จะสร้างให้ขนาน

^๔ห้องที่มีแบ่งส่วนเป็นห้องนอน ห้องนั่งเล่น ห้องกินข้าวอย่างละห้อง และแยกครัวออกเป็นสัดส่วน

ไปกับถนนก็ปรับให้เบี่ยงออกไปเล็กน้อยนะครับ”

“ใครคำนวณหรือคะ ว่าถ้าสร้างแบบนี้แล้ว ลมจะผ่านได้ดี”
ฉันถามไปตามที่สงสัย

“นั่นสิคะครับ สถาปนิกละมั้ง คงไม่ใช่ตัวเจ้าของเองหรอก”

คุณโทยามะคว้าตัวแมวที่เดินพ่นฟานไปหัวขึ้นมา เปิดมุ้งลวด
แล้วออกไปนอกระเบียง ฉันก็ตามออกไปด้วย

ปกติระเบียงแมนชั่นมักเชื่อมกับห้องข้างๆ แต่ที่นี่ระเบียง
ของแต่ละห้องแยกออกจากกันเป็นเอกเทศ ซึ่งคงไม่ใช่อย่างที่เจ้าของ
บอกว่าเพราะคำนึงถึงความเป็นส่วนตัวหรอก น่าจะเป็นเพราะระหว่าง
ห้องนี้กับห้องข้างๆ มีทางเดินกันอยู่ ทำให้กลายเป็นแบบนี้ไปโดย
ปริยาย

“ระเบียงส่วนตัวสิคะ” ฉันว่า

“ครับ” คุณโทยามะตอบ “จริงๆ แล้วเจ้าของไม่อยากจะสร้าง
ระเบียงหรอกครับ เห็นบอกว่า ‘อพาร์ทเมนต์ที่ปารีสไม่มีของแบบนี้’ ”

“หรือคะ...”

“แต่ที่นี่คือซานเมืองโตเกียวครับ ไม่ใช่ปารีส ต่อให้เป็น
ศิลปินก็ต้องตากผ้าตากฟูกกันอยู่ดี ระเบียงจึงจำเป็น ได้ยินว่าเขา
ถูกสถาปนิกโน้มน้าวแบบนี้แหละครับ”

ตอนหนุ่มๆ เจ้าของแมนชั่นคงเคยไปเรียนที่ปารีสละมั้ง
จะว่าไป ชื่อแมนชั่นก็ฟังดูคล้ายภาษาฝรั่งเศสอยู่ จากนามสกุล
“คนโต” ก็ย่อเหลือแค่ “โกโต” เสียอย่างนั้น

“แต่ยังไงระเบียงก็เล็กครับ ถ้าเกิดอะไรขึ้นคงหนีไปห้อง
ข้างๆ ไม่ได้ ถึงเวลานั้นก็กระโดดลงไปข้างล่างแทนแล้วกัน ถีบตัว
ให้แรงหน่อยนะครับ เอาให้ถึงแปลงผักด้านหน้า เพราะตรงนั้น
ดินจะนุ่มกว่า”

เบื้องหน้าคือแปลงผักจริง ๆ คุณโทยามะขึ้นไปยังบ้านชั้นเดียว
หลังใหญ่ซึ่งอยู่อีกฝั่งของแปลงผัก และหันส่วนหลังบ้านมาทาง
แมนชั้นนี้

“นั่นคือบ้านของเจ้าของแมนชั้น” เขาบอก

“แปลงผักนั้นด้วยหรือคะ”

“เมื่อก่อนใช่ครับ แต่ตอนนี้น่าจะขายไปแล้ว

“ตระกูลคนโตเป็นเจ้าของที่ดินและคนใหญ่คนโตแถวนี้ครับ
แต่เจ้าของแมนชั้นซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวของตระกูลกลับเลือกที่จะ
หากินโดยการวาดภาพ เอ่อ ถึงจะไม่ใช้จิตรกรบ้านๆทั่วไป และมี
นิทรรศการแสดงผลงานเป็นเรื่องเป็นราว แต่วงการนั้นดูเหมือนจะ
ไม่ได้หาเงิน ‘เป็นกอบเป็นกำ’ ได้ขนาดนั้นนะครับ”

“อ้อ...”

“เมื่อจำเป็นต้องหาเลี้ยงชีพ เขาจึงสร้างแมนชั้นเพื่อให้คนเช่า
แบบนี้ รู้แล้วเหยียบไว้เลยนะครับ นอกจากบ้านตัวเองแล้ว ที่นี้
คงเป็นทรัพย์สินเพียงอย่างเดียวของเขา แต่เจ้าตัวก็มีความคิดยึดติด
ว่าอาชีพที่แท้จริงของตนคือจิตรกร เจ้าของแมนชั้นเป็นเพียงอาชีพ
เสริม จึงไม่คิดจะหาเงินจากงานนี้เท่าไร

“เขาบอกว่าอยากช่วยสนับสนุนคนในวงการศิลปะที่มีเหตุทำให้
เช่าห้องที่อั้นยาก โดยการให้เช่าห้องถูกกว่าปกติ ถึงได้ราคาถูกแบบนี้
ไงครับ”

“สำหรับฉันแล้วถือว่าช่วยได้มากเลยคะ แต่อย่างที่บอกเมื่อครู
ฉันไม่ได้ทำอะไรเกี่ยวข้องกับศิลปะขนาดนั้น”

“อย่างที่ผมบอกแหละครับว่าเขามีมาตรฐานของตัวเอง คุณ
สอบผ่านมาตรฐานของเขาก็ดีแล้วไม่ใช่หรือครับ แล้วตกลงว่าจะเอา
ยังไงดี”

“ยังไงคือ”

“จะเช่าห้องนี้มั้ยครับ”

แน่นอน ฉันมีคำตอบไว้อยู่แล้ว

แมวที่คุณไทมามะอุ้มเริ่มตื่นยุกยิก พวกเราจึงกลับเข้าห้อง
ปิดหน้าต่าง จับแมวลงตะกร้าแล้วออกจากที่นั่น

ระหว่างขับรถกลับ คุณไทมามะอธิบายเกี่ยวกับ “มาตรฐาน
การคัดเลือก” ของเจ้าของแมนชั่นให้ฟัง

“เงื่อนไขการเข้าพักที่นั่น อันดับแรกคือต้องทำอะไรเกี่ยวกับ
ศิลปะ และไปเช่าห้องที่อื่นยาก นอกจากนั้นก็ต้องอยู่ในวัยหนุ่มสาว
และโสด แต่ห้ามเป็นนักเรียนนักศึกษา เพราะนักศึกษามหาวิทยาลัย
ศิลปะหรือดนตรี โดยพื้นฐานแล้วพ่อแม่จะเป็นคนเช่าห้องให้ และ
ส่วนมากผู้ปกครองเหล่านั้นก็จะกำลังทรัพย์พอตัว

“สำหรับคนทำงานที่มีอาชีพหลักเกี่ยวกับศิลปะและจ่ายค่าเช่า
ได้ทุกเดือนไม่ค่อยมีหรอกครับ เห็นเขาว่าศิลปะเป็นอะไรที่ทำเงิน
ไม่ได้ทั้งนั้น

“เขาเคยบอกว่าถ้าเป็นไปได้ก็อยากปรับค่าเช่าให้ถูกลง แต่
แบบนั้นเขาเองก็จะไม่พอกิน เงื่อนไขนี้เลยกลายเป็นความยืดหยุ่น
ให้ต้องรับผู้อาศัยที่ทำงานทั่วไป แต่มีงานอดิเรกที่เกี่ยวข้องกับ
ศิลปะแทน

“พวกผมเองก็ลำบากนะครับ หมายถึงตัวผมและตัวแทน
อสังหาอีกสองคนที่รู้จักกับเขามานาน พอห้องว่างขึ้นมาที่ พวกเรา
ก็ต้องคอยหาคนที่คิดว่าพอเข้าข่าย แล้วพยายามปั้นแต่งเหตุผลเอาไป
แนะนำให้เขาฟัง

“ถ้าไม่แนะนำให้ เจ้าของแมนชั่นเองก็จะลำบาก แต่พอทางเรา
พยายามหากันแทบตาย กลับมีการสัมภาษณ์แบบนี้อีก พอไม่ถูกใจ

เขาก็ ‘ปฏิเสธ’ ไปดื้อๆ”

คุณไทมามะบันพืมพำ พลังมองเห็นฉันผ่านกระจกมองหลัง

“นานเข้า พวกผมก็เริ่มจับทางถูก จึงสามารถแนะนำคนที่น่าจะถูกใจเขาได้ตั้งแต่ครั้งแรก อ้อ วิธีพูดแบบนี้อาจทำให้เข้าใจผิด แต่ผมไม่ได้กำลังแนะนำผู้หญิงในสเป็คให้เขา นะครับ จริงๆ แล้วในสามคนที่อาศัยอยู่ตอนนี้เป็นผู้ชายถึงสองคน”

ฉันไม่ได้เข้าใจผิดตั้งแต่แรกอยู่แล้ว คุณเจ้าของแมนชั่นก็ไม่ได้ดูเป็นคนแบบนั้นเสียหน่อย

“ในบรรดาผู้อาศัยสามคนตอนนี้ คนที่มีอาชีพหลักเกี่ยวกับศิลปะโดยตรงมีแค่คนเดียวครับ คือคนที่เป็นนักสือะไรสักอย่าง คล้ายไวโอลินตัวใหญ่ในวงออร์เคสตรา อีกสองคนเป็นหมอกับ... ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็นพนักงานบริษัทธรรมดานะครับ ทั้งสองคนคงทำอย่างอื่นควบคู่ไปด้วย อืม... คล้ายๆ กับคุณนั่นแหละครับ”

เมื่อกลับมาถึงออฟฟิศของบริษัทจัดหาบ้านเช่า ฉันก็ยกตะกร้าใส่แมวลงจากรถและหิ้วเข้าไปให้ถึงข้างใน

จากนั้นก็ดำเนินเรื่องที่จำเป็นจนเสร็จ ก็มึนศีรษะให้อีกฝ่าย อย่างนอนน้อมก่อนจากมา เพราะคุณไทมามะเป็นคนจัดการให้ฉันได้ เข้าอยู่ที่ “เฮบิเทชั่นโกโด” ทั้งที่ถูกที่อื่นๆ ปฏิเสธ

ด้วยเหตุนี้ กลางเดือนสิงหาคม ชีวิตใหม่ของฉันก็เริ่มต้นขึ้น

เฟอร์นิเจอร์ไม่กี่ชิ้น ของใช้ในชีวิตรประจำวัน เสื้อผ้าที่ไม่ได้มีมากมาย หนังสือกับซีดีอีกพอประมาณ กล้องและอุปกรณ์สำหรับล้างฟิล์ม สิ่งของเหล่านั้นได้ย้ายเข้าบ้านใหม่พร้อมกับฉัน รวมถึงตุ๊กตาหมีด้วย ฉันเชื่อมั่นมาหลังจากนั้นไม่นาน ในฐานะคนสำคัญที่ช่วยให้ตัดสินใจเรื่องย้ายบ้านได้สำเร็จ

แม้ความร้อนที่สาหัสยิ่งกว่าทุกปีจะทำให้เอื่อมระอาอยู่บ้าง แต่ฉันก็เริ่มคุ้นชินกับเมืองใหม่ที่ละน้อย หลังเลิกงาน ฉันขึ้นรถไฟสายออกจากเมืองโดยใช้เวลาเดินทางนานกว่าเดิม เดินผ่านย่านค้าขายหน้าสถานีรถไฟที่มีเพียงร้านรวงสวยๆ อยู่่น้อยนิดจนเดินผ่านไปได้อึดใจเดียว จากนั้นจึงผ่านบ้านเรือนและสวนต่างๆ สูดอากาศที่อวลด้วยกลิ่นดินและพืชพรรณไปพลางก่อนถึงแมนชั่น

ในห้องยังมีพื้นที่เหลืออีกมาก เนื่องจากฉันนำเฟอร์นิเจอร์จากห้องเดิมมาใส่ในห้องที่กว้างขึ้น ฉันเปิดหน้าต่าง พลันรู้สึกดีมด้ากับสายลมเย็นที่พัดเข้ามาพร้อมกับกล่าวว่า

“กลับมาแล้ว”

ฉันพูดกับแวนซู ชื่อที่ฉันตั้งให้ตุ๊กตาหมีตัวนั้น เพราะมันมีสีน้ำตาลไหม้ทั้งตัวชวนให้นึกถึงโกโก้ เลยนำชื่อ “แวนซูเทน” โกโก้ยี่ห้อเก่าแก่ของเนเธอร์แลนด์มาตั้งให้

“เรื่องลูกค้าที่จะไปลิงคโปรที่เล่าให้ฟังวันก่อนนะ สุดท้ายก็ยกเลิกจนได้”

ฉันโยนกระเป๋าไว้บนเตียง นั่งลงแล้วหันไปบ่นกับตุ๊กตา

“เซ็งมากเลย ทั้งที่ขอเปลี่ยนแผนการเดินทางตั้งไม่รู้กี่ครั้ง”

แน่นอนว่าไม่มีคำตอบจากอีกฝ่าย ถึงอย่างนั้น ใบหน้าเป็นแล่นกับดวงตาสีน้ำตาลไหม้ของแวนซูก็ดูจะเหมาะสำหรับการบ่นเรื่องแย่ๆ แต่ละวันให้ฟัง ไม่ต้องรู้สึกผิดเหมือนตอนโทรไปบ่นกับใครสักคน และรู้สึกดีกว่าการคุยกับอากาศว่างเปล่าเป็นไหนๆ

“เฮ้อ แต่บริษัทก็ได้ค่าธรรมเนียมการยกเลิกนะ ส่วนหนึ่งในนั้นก็กลายเป็นเงินเดือนของฉันนั่นแหละ”

ฉันสรุปปิดท้ายเองด้วยข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง

พอทำแบบนี้แล้ว ฉันจะรู้สึกดีขึ้นบ้าง จากนั้นจึงได้ถูกษ
ทำกับข้าวหรืออาบน้ำอาบท่า ด้วยเหตุนี้ แวนธูจึงเป็นเพื่อนร่วมห้อง
ที่เหมาะสมกับฉันที่สุด

ส่วนเรื่องของผู้อาศัยคนอื่นในแมนชั่น ที่น่าจะใช้ชีวิตตามลำพังและมี
ความอดทนตั้งใจในชีวิตประจำวันเช่นเดียวกับฉันนะเธอ

ตอนแรกฉันไม่รู้หรอกว่าพวกเขาเป็นคนแบบไหน เพราะ
ตอนย้ายเข้ามา ฉันไม่ได้ไปตระเวนทักทายแต่ละห้อง พอปรึกษ
ากับคุณโทยามะ เขาก็บอกว่า “ไม่น่าจะเป็นอะไรนะครับ แต่ละคน
ที่นั่นก็ต่างใช้ชีวิตตามใจตัวเอง เจ้าของก็ไม่ค่อยชอบธรรมเนียม
ญี่ปุ่นอยู่แล้วด้วย” ได้ฟังดังนั้น ฉันจึงปล่อยเลยตามเลย

ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคนอื่นในแมนชั่นเลย
นอกจากชื่อตัวเลขและอักษรภาษาอังกฤษที่เขียนไว้บนกล่องไปรษณีย์
ชั้นหนึ่ง... โซฟูเอะ (1A) คุระ (1B) อิราโนะ (2A) ในบรรดา
คนเหล่านั้น คนแรกที่ปรากฏตัวให้เห็นก็คือผู้อาศัยชั้นหนึ่ง ห้องบี

ฉันเพิ่งกลับมาจากการซื้อของ และพบเขากำลังใช้กุญแจ
ล็อกประตูห้องอยู่พอดี เขาแบกกล่องเครื่องดนตรีขนาดใหญ่ไว้ด้วย
แต่ต่อให้ไม่มีของแบบนั้น บุคลิกของเขาก็ค่อนข้างสะกดตา เข
น่าจะมีอายุราวสามสิบกว่า ร่างสูง ท้วมเล็กน้อย จมูกเชิดนิดหน่อย
และไว้หนวดเหนียวริมฝีปาก

ฉันได้สบตากับเขาแวบหนึ่ง เลยตั้งใจจะกล่าวทักทาย แต่
อีกฝ่ายดูรีบร้อน เลยตัดสินใจปล่อยผ่าน เพียงผงกศีรษะให้เล็กน้อย
เป็นเชิงทักทาย

ได้ยินจากคุณโทยามะว่า “เป็นคนเล่นเครื่องสายคล้ายไวโอลิน
ตัวใหญ่ในวงออร์เคสตรา” ฉันเลยจินตนาการถึงเครื่องดนตรีที่ใหญ่

กว่าไวโอลินราวครึ่งหนึ่ง (ใช้ไวโอลาไหมนะ) แต่กล่องเครื่องดนตรีที่เขาแบกอยู่ใหญ่พอจะใส่เด็กได้สักคนเลยทีเดียว จึงไม่น่าจะเป็นไวโอลา อย่างไรก็ดี คุณครูผู้อาศัยอยู่ใต้ห้องของฉันต้องเป็นสมาชิกวงออร์เคสตราไม่ผิดแน่

อีกคนคือหญิงสาวผู้นำหลงใหลซึ่งฉันเคยเห็นตรงระเบียงอยู่บ่อยครั้ง เธอน่าจะเป็นคุณโซฟูอะ ผู้อาศัยชั้นหนึ่ง ห้องเธอก็อายุราวสามสิบปีเช่นกัน และค่อนข้างสวย มีออร่าแบบไม่ธรรมดา ผมดำยาวรวบตึงไว้ด้านหลัง ใบหน้าได้รูป ดวงตามคมดูค่อนข้างดู โดยรวมคือดูไม่มีที่ติ เรือนร่างก็อวบอ้วนมีมิติ

เงื่อนไขการเข้าอยู่แมนชั่นนี้คือ “เช่าห้องที่อื่นยาก” สำหรับคุณครูที่อยู่ชั้นหนึ่ง ห้องปี เหตุผลคงจะเป็นเรื่องเครื่องดนตรีของเขา ส่วนคุณโซฟูอะ ฉันก็พอจะเดาได้ เพราะเธอเลี้ยงสุนัขไว้ตนเอง และยังเป็นพันธุ์ใหญ่อย่างไซบีเรียนฮัสกี้อีกด้วย

ฉันมักเห็นเธอตอนกำลังจะพาสุนัขออกไปเดินเล่นหรือตอนกลับมาจากเดินเล่นพอดี ฉันรู้สึกว้าวทั้งขนาด ใบหน้าไร้้อัยยาศัย และนิสัยที่อาศัยของสุนัขตัวนั้น ช่างเหมาะกับประกายตาคนปลาบ และการก้าวยาวๆ ของหญิงสาวชื่อโซฟูอะคนนั้นเหลือเกิน

ที่เหลืออีกคนคือ “คุณฮิราโนะ” ผู้อาศัยชั้นสอง ห้องเธอแม้จะย้ายมาอยู่ได้ครึ่งเดือนแล้วก็ยังไม่เคยเห็นเขาสักครั้ง แต่ฉันกลับรู้สึกถึงตัวตนของเขาชัดเจนยิ่งกว่าคนอื่น

แมนชั่นนี้ถูกออกแบบให้เก็บเสียงได้ดี จึงไม่ได้ยินว่าคนข้างห้องทำอะไร (กระทั่งเสียงเครื่องดนตรีที่คุณครูน่าจะเล่นอยู่ยังไม่ดังออกมา) แต่เสียงฝีเท้าบริเวณทางเดินชั้นสองและเสียงเปิดปิดประตูของห้องตรงข้ามจะลอดผ่านประตูห้องเข้ามาได้ หากอยู่ในห้องนั่งเล่นจะได้ยินเสียงคนข้างห้อง “ออกไปข้างนอก” หรือ “กลับมาแล้ว”

ไปโดยปริยาย

เสียงที่ว่าจะเกิดขึ้นทุกเช้า ยกเว้นวันเสาร์และอาทิตย์ เขาจะออกจากห้องตอนที่ฉันตื่นมาเตรียมอาหารเช้า และกลับมาราวๆ สองทุ่มครึ่งถึงสามทุ่ม อาจจะเร็วกว่าหรือดึกกว่านั้นบ้าง แต่ไม่บ่อยนัก

คุณไทมามะบอกว่า นอกจากฉันแล้ว ยังมีนักดนตรีวงออร์เคสตราและ “หมอกับพนักงานบริษัทธรรมดา” สองในสามเป็นผู้ชาย คุณโซฟูเอะชั้นหนึ่งน่าจะเป็นหมอ ดังนั้นคุณอิราโนะที่อยู่ห้องข้างๆ คงเป็นพนักงานบริษัท ฉันพิจารณาจากบุคลิกของคุณโซฟูเอะ และการออกไปทำงานเป็นเวลาของผู้อาศัยข้างห้อง

“คุณอิราโนะเป็นคนแบบไหนกันนะ”

เช้าวันหนึ่ง ฉันฟังเสียงคุณอิราโนะออกไปทำงานขณะพูดกับแมว โดยที่ตัวเองยังอยู่ในชุดนอน

แน่นอนว่าไม่มีเสียงโต้ตอบ แต่เป็นเพราะผ้ามาบลูกไม้ที่พลิวไหวหรือเปล่านั้น แสงแดดที่ส่องเข้ามาจึงกระทบให้ดวงตาสีน้ำตาลไหม้แต่นะริกซุกซน

“ถ้าสงสัยขนาดนั้น ก็ตื่นเช้าและออกจากบ้านให้เร็วขึ้นสักครึ่งชั่วโมงเป็นไง”

รู้สึกเหมือนถูกสั่งให้ทำเรื่องยากเย็นแสนเข็ญ ฉันเลยส่ายหัวดิ๊กไม่เอาด้วย

วันพุธฝนตก ฉันออกไปซื้อของในเมืองที่ทำงานอยู่ ขากลับก็รู้สึก “อยากกินไอศกรีม” ขึ้นมาอย่างแรง ฉันว่าไอศกรีมหรือช็อกโกแลตต้องมีส่วนประกอบบางอย่างที่ทำให้รู้สึก “ยังไงก็ต้องกินให้ได้” ใส่อยู่แน่ๆ

หน้าสถานีมีร้านไอศกรีมชื่อดังอยู่ ฝั่งที่หันหน้าเข้าถนนเป็น

กระจก ทำให้รู้สึกไม่ค่อยอยากเข้าไปกินหลังเลิกงาน แต่หากเป็นวันนี้ที่ดูแล้วคงไม่เจอเพื่อนร่วมงานละก็...

ไม่รู้ว่า เป็นเพราะฝนตกหรือยังไม่ถึงช่วงเย็น ในร้านแคบ ๆ จึงมีลูกค้าเพียงคนเดียว ฉันนั่งลงตรงเก้าอี้ด้านหน้า ละเลียดไอศกรีมรสผลไม้ผสมกันสองชนิดอย่างมีความสุข

ระหว่างนั้นฉันสังเกตเห็นว่าลูกค้าโต๊ะด้านในดูคุ้นตา...เขาเป็นชายไว้หนวดเห็นอริมฝีปาก มือถือโคนใสไอศกรีมคล้ายรสช็อกโกแลต

ไม่ใช่แค่หนวด แต่เป็นใบหน้าและร่างท้วมนิด ๆ นั้นด้วย ที่ทำให้ฉันจำได้ เขาคือคุณคุระ สมาชิกวงออร์เคสตราที่อาศัยอยู่ใต้ห้องของฉันไม่ผิดแน่ ในเวลาเดียวกัน อีกฝ่ายก็มองมาเล็กน้อย ดูเหมือนว่าเขาเองก็จำได้ว่าเคยเจอฉันเมื่อนานมาแล้ว

คนเคยมีประสบการณ์คงจะเข้าใจ การเจอกันในร้านไอศกรีมแบบนี้ถือเป็นหนึ่งในการพบเจอโดยบังเอิญที่ชวนกระอักกระอ่วนที่สุด โดยเฉพาะในกรณีที่ร้านแคบและกำลังถือไอศกรีมโคนอยู่ในมือ อีกทั้งต่างฝ่ายต่างรู้จักหน้ากัน แต่ไม่ได้สนิทถึงขั้นจะเปลี่ยนไปนั่งคุยกันเป็นเรื่องเป็นราวอีกด้วย

ดังนั้นจึงกลายเป็นว่าทั้งคุณคุระและฉันต้องนั่งกินไอศกรีมที่เหลือต่อไปด้วยความรู้สึกกระสับกระส่ายอย่างบอกไม่ถูก

คุณคุระที่มาก่อนลุกจากเก้าอี้และออกจากร้านไป ฉันเองก็เชื่อว่า จะนั่งเล่นไปเรื่อย ๆ พอกินเสร็จก็ออกจากร้านบ้าง และขณะที่ฉันกำลังจุ่มมืออยู่หน้าประตู

“คุณที่ย้ายมาอยู่ชั้นสองใช่มั๊ยครับ”

ใครคนหนึ่งทักฉันขึ้นมา คุณคุระที่รอฉันอยู่หน้าร้านนั่นเอง

“อ๊ะ ใช่ค่ะ คิดามุระค่ะ”

“ผมชื่อคุระครับ มีธุระแถวนี้ต่ออีกมั๊ยครับ หรือกำลังจะ

กลับแล้ว”

“คิดว่าจะกลับแล้วละค่ะ...”

“งั้นถ้าคุณไม่รังเกียจ จะแวะไปที่ห้องผมมั้ยครับ เดี่ยวจะชงชาอร่อยๆ ให้ดื่ม”

ดังนั้นเลยกลายเป็นว่าฉันต้องขึ้นรถไฟกลับมาแมนชั่นพร้อมคุณคุระ

คุณคุระเป็นคนสบายๆ เขาเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฉันฟังมากมาย รวมถึงเรื่องที่ตัวเองเป็นมือเซลโลในวงออร์เคสตราด้วย หลายวันที่ผ่านมาเป็นช่วงวันหยุดของเขาหลังกลับมาจากการแสดงที่ต่างจังหวัด ที่ออกไปข้างนอกวันนี้ก็เพื่อซื้อวัตถุดิบปรุงอาหารจากซูเปอร์มาร์เก็ตหรูในเมือง พอลงจากรถไฟ เขากางร่มด้วยมือข้างหนึ่ง อีกข้างหิ้วถุงซูเปอร์มาร์เก็ตที่บอกเมื่อครู่เดินคุยกับฉันต่อ

“บอกไว้ก่อนนะครับ คุณไม่ต้องกังวลเรื่องมาห้องผม ซึ่งเป็นผู้ชายที่อาศัยอยู่คนเดียว”

“เปล่านะคะ ฉันไม่ได้กังวล”

“คุณจะคิดเสียว่าผมไม่สนใจผู้หญิง หรือคิดว่าผมโดนแมรีห้องข้างๆ ชโมยหัวใจไปแล้ว อะไรก็ได้ที่คุณสบายใจเลย”

“แมรี?”

“ผู้หญิงที่อยู่ชั้นหนึ่ง ห้องเอ นะครับ”

“หมายถึงคุณโซฟูเอะเหรอคะ เห็นว่าเธอเป็นหมอ”

“ใช่ครับ แมรีคือชื่อเล่นที่ผมตั้งให้เธอ เธอมาจากชื่อดาราหญิงในหนังเกรดบีสมัยก่อน สาวสวยชาวสลาฟ^๔ ที่ถนัดแสดงบทแนว

^๔กลุ่มชาติพันธุ์และภาษาของตระกูลอินโด-ยูโรเปียน ที่ตั้งถิ่นฐานส่วนใหญ่อยู่บริเวณตะวันออกและตอนกลางของยุโรป

ชาติสมัยนั้นครับ”

นั่นอาจเป็นชื่อเล่นที่เหมาะสมกับคุณไซฟูอะนะที่ฉันเคยเห็นอยู่หลายครั้งก็ได้

ห้องบิซันหนึ่งอยู่ใต้ห้องฉันพอดีเป๊ะ ทั้งผังห้องและการตกแต่งภายในจึงน่าจะเหมือนกัน แต่ห้องของคุณคุระกลับดูต่างจากห้องของฉันอย่างสิ้นเชิง ถ้าให้สรุปในคำเดียวคือดูดีมีชาติตระกูล ซึ่งไม่ใช่เพราะเซลล์ที่วางอยู่เพียงอย่างเดียว

แต่ไม่ว่าจะเป็นโคมไฟลิบแบบตั้งหรือตู้ชนิดผนังสีเหลี่ยม ลุ่มลึก ทุกอย่างให้อารมณ์ประมาณว่า หากขาดเวลา เงิน หรือ รสนิยมอันดีเยี่ยมอย่างใดอย่างหนึ่งไปก็ไม่อาจสร้างบรรยากาศแบบนี้ขึ้นมาได้ ฉันเคยคิดว่า สมาชิกวงออร์เคสตราคงไม่ได้มีรายได้เป็นกอบเป็นกำอะไร ซึ่งนั่นอาจเป็นความเข้าใจผิด หรือไม่เขาก็อาจมีรายได้จากทางอื่นด้วย

อย่างไรก็ตาม ที่บอกว่าแมนชั่นนี้มีไว้เพื่อสนับสนุนศิลปิน ดนยาค...คงเป็นแค่เงื่อนไขที่ตึงไว้อยู่ๆสินะ ดูแล้วน่าจะเป็น “ยอมให้คนที่เกี่ยวข้องกับศิลปะเข้าอยู่ เพื่อเติมเต็มความภูมิใจของตัวเอง” มากกว่า

ขณะที่ฉันกวาดตามองไปทั่วห้อง คุณคุระก็นำซามาเสิร์ฟ ฉันกล่าวขอบคุณแล้วยกขึ้นจิบ

รสชาติของชาแตกต่างไปจากภาพลักษณ์ของ “ซาฟริง” ที่เคยคิดไว้อย่างสิ้นเชิง เป็นรสชาติที่ทำให้นึกถึงนาฬิกาคุณภาพ เรือในขวดแก้วแวววาว หนูนุ่มนวลตั้งตรงของแมว...อะไรบางอย่างที่ชวนให้หลงใหล หวนคิดถึง และรู้สึกดีขึ้นมาในคราเดียว

ฉันเลือกที่จะไม่ถามยี่ห้อชา เพราะคิดว่าเขาคงจำไม่ได้ หรือ ต่อให้จำได้และฉันไปเจอเข้าที่ไหนสักแห่ง ราคาของมันคงทำให้ลังเล

ที่จะซื้อแน่ๆ

ฉันพอจะได้ว่าอะไรคือเหตุผลที่คุณกระชวนฉันมาที่ห้อง
คงเพราะฉันเห็นเขาขณะกำลังทำตัวเป็นเด็ก ๆ ด้วยการกินไอศกรีม
ช็อกโกแลตในร้านไอศกรีมแบรนด์อเมริกา เลยต้องการแสดงให้เห็น
รู้ว่ฉันไม่ใช่ตัวตอนที่แท้จริงของเขาละมัง

“อ่อยจ้งเลยคะ”

ฉันชม คุณกระผวกคีรชะรับราวจะบอกว่ามันแน่อยอยู่แล้ว

“ผมเล่าเรื่องตัวเองให้ฟังแล้ว ขอฟังเรื่องของคุณบ้างสิครับ”

ไม่รู้ว่เพราะอยู่ในห้องตัวเองแล้วหรือเปล่า ลักษณะการพูดจา
จึงเป็นกันเองมากขึ้น

“เรื่องของฉันเหรอคะ”

“เห็นว่าทำงานที่บริษัททัวร์ใช่ไหมครับ อยากรู้ว่นอกจากนั้น
ทำอะไรอีก เพราะที่คุณได้เข้าอยู่ในแมนชั่นนี้ แปลว่ต้องม้งาน
อดิเรกอะไรด้วยใช่ไหมครับ”

ฉันอธิบายเรื่องถ่ายรูปให้เขาฟัง รวมถึงที่ม้าที่ไปก่อนที่
บริษัทจัดหาบ้านเช่าจะแนะนำให้มาที่นี้ ทั้งเรื่องของตัวเองเป็นเพียง
มือสมัครเล่น ไม่ได้ถ่ายรูปจริงจังอะไรนัก รวมถึงเรื่องการล้างฟิล์ม
เป็นสาเหตุให้ฉันอยู่อพาร์ทเมนต์ที่เก๋ล่บากด้วย

“อย่างนี้เอง”

ฟังจบ คุณกระก็พยักหน้าน้อยๆ

“ถ้าเป็นแบบนี้ แสดงว่ผ่านเกณฑ์เกรดบีสินะครับ”

“เกรดบี?”

“แปลว่ได้เกรดรองลงมานะครับ นโยบายของที่นี่คือให้
ความสำคัญกับคนที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ ซึ่งเช่าแมนชั่นอื่นได้ยาก
ใช่ไหมละครับ โดยเบ้องหน้า่นะ

“เกรตเอ หมายถึงคนที่ไม่ว่าจะดูยังไงก็ตรงตามเงื่อนไขเป๊ะ อย่างผมเป็นต้น ผมเป็นนักดนตรีมืออาชีพ ที่พักอื่นไม่ยอมรับ การซ้อมดนตรีของผม ดังนั้นเจ้าของแมนชั่นถึงได้...จะเรียกว่า ให้ความเคารพหรือยังงั้นนะ เขาเปลี่ยนหน้าตาตรงระเบียงให้เป็นกรณีพิเศษ กลายเป็นหน้าต่างสองชั้น จะได้กันเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพนะคะ”

“แม่รีหรือคุณโซฟูอะผ่านเกณฑ์เกรตบีเหมือนคุณ จริงอยู่ที่เธอเข้าแมนชั่นที่อื่นได้ยากเพราะเสียงสูงนะ แต่อาชีพของเธอคือหมอม และไม่ได้ทำงานอดิเรกเกี่ยวกับศิลปะ”

“ทว่าเจ้าของแมนชั่นกลับโอเค ส่วนหนึ่งเป็นเพราะตัวแทนบ้านเช่าโฆษณาเอาไว้อย่างเลิศหุ บอกว่าฝีมือผ่าตัดของเธอเข้าขั้นเป็นงานศิลปะได้ อะไรมาก่อนนั้น แต่ผมดูแล้ว เหตุผลหลักน่าจะมาจากความเป็นศิลปะของเจ้าตัวมากกว่า”

คุณคุระหันมาพูดกับฉันที่ทำหน้างั้น

“หมายความว่าตัวเธอเองก็เหมือนงานศิลปะชิ้นหนึ่งอยู่แล้ว นะครับ ไม่ใช่แค่หน้าตานะ รวมถึงการทำทางทุกอย่างเลย”

พอฟังคำอธิบายนั้นแล้ว ฉันยังทำหน้าที่ไม่เข้าใจหนักขึ้น

“สงสัยอะไรหรือครับ”

“เปล่าค่ะ ฉันเข้าใจดีเรื่องที่ว่าตัวคุณโซฟูอะเองก็ถือเป็นงานศิลปะอยู่แล้ว”

ฉันกล่าวออกมาอย่างจริงใจ ในหัวนึกถึงท่าเดินสูงชันอันสง่างามของเธอ

“แต่ ถ้านั่นคือเงื่อนไขในการเข้าอยู่ที่นี่ ทำไมถึงได้เลือกคนอย่างฉัน...”

“เอาน่า อย่าดูถูกตัวเองแบบนั้นสิครับ” คุณคุระแสดงท่าทาง

ปลอบประโลม

“คุณเองก็ไม่ใช่คนขี้เหร่อะไร ทั้งใบหน้าและรูปร่าง แต่ถ้าเทียบกับขนาดตัวที่ผอมบางแล้ว สะโพกอาจจะใหญ่ไปนิดนะครับ”

ช่างพูดจาไม่เกรงอกเกรงใจกันบ้างเลย ฉันคิด เรื่องสะโพกฉันเองก็รู้ตัวดี ปัญหาน่าจะอยู่ที่กระดูก ไม่ใช่เพราะเนื้อหรือไขมันล็กหน้อย เลยไม่รู้จะทำอะไรต่างหาก

คุณครูะรินซาเพิ่มให้ฉันแล้วพูดต่อ

“แต่เอาเข้าจริง ตาแก่คนโตนั้นก็ชอบคนที่รูปลักษณ์สะดุดตาจริง ๆ นั่นแหละครับ เขาเป็นศิลปินที่ใช้ชีวิตลำพัง ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้แมนชั่นนี้กลายเป็นฮาเร็มคนหน้าตาดีหรอกครับ ถึงจะบอกว่าไม่ตั้งใจ แต่เวลาคัดเลือกคน เขาก็ให้ความสำคัญกับส่วนนั้นอยู่ดี อาจเป็นเพราะสัญญาชตาณาด้านความงามของจิตรกรก็ได้”

คุณครูะเองก็ใช้ว่าจะป็นชายหนุ่มรูปร่างงาม แถมยังอ้วนหน้าก็คล้ายรูปปั้นทาเกะ^๖ดินเผา แต่เขาก็ดูสะดุดตาจริง ๆ อารมณ์ประมาณว่า หากโผล่มาเป็นตัวประกอบในหนังฝรั่งก็ไม่แปลก ซึ่งเจ้าตัวเองก็น่าจะรู้เรื่องนั้นดี

“ในกรณีของคุณ งานอดิเรกคือการถ่ายรูป ซึ่งทำให้ต้องออกจากอพาร์ทเมนต์เดิม แถมหน้าตาพอไปวัดไปวาได้ รวมคะแนนทั้งหมดแล้วก็คงได้ข้อสรุปประมาณว่า ‘ให้ผ่านแบบฉิวเฉียดก็แล้วกัน’ ละมังครับ”

หน้าตาเจ้าของแมนชั่นตอน “สัมภาษณ์” ฉันเมื่อนานมาแล้ว ก็เป็นแบบที่ว่าจริง ๆ ฉันเข้าใจแล้ว...ถึงจะไม่แน่ใจว่าคำอธิบายเมื่อครู่เป็นคำชมหรือเย้ยหยันก็เถอะ

^๖ จิ้งจอกแรคคุนญี่ปุ่น

“ถ้าอย่างนั้น” ฉันพยายามเปลี่ยนเรื่องคุยให้พ้นตัว “คุณอิราโนะที่อยู่ชั้นสองล่ะคะ เขาสอบผ่านในแง่ไหน”

“เคยเจอเขามั้ยครับ”

“ไม่เคยค่ะ”

“เขาก็เพิ่งย้ายเข้ามาเมื่อปีนี้ แต่ผมเคยคุยกับเขาแล้วนะครับ เคยใช้ข้ออ้างว่าไปรษณีย์ส่งพัสดุผิดห้อง จนได้เข้าไปในห้องของเขาด้วย”

ทั้งที่เป็นศิลปิน แต่ดูจะชอบสอดรู้สอดเห็นไม่เบา หรือจะเรียกว่าเป็นคนที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูงดีนะ

“เท่าที่เห็น ก็ดูเป็นผู้ชายสุภาพ อายุไล่เลี่ยกับคุณ เหมือนจะทำงานเป็นพนักงานขายในบริษัทเครื่องใช้สำนักงานอะไรสักอย่างนี่แหละครับ แต่ผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่า ทำไมเจ้าของแมนชั่นถึงยอมให้เขาเข้ามาอยู่ที่นี่”

“แปลว่าได้ ‘คะแนนรวม’ ต่ำกว่าฉันอีกหรือคะ”

“ใช่แล้ว หน้าตาไม่ได้แยอะไรหรอกครับ เรียกว่าหล่อด้วยซ้ำ ถ้าดูแค่หน้านั้นนะ แต่คนแบบนั้นไม่มีทางเป็นที่นิยมในหมู่สาว ๆ ได้หรอก อย่างน้อยก็สำหรับสาวมั่นในสมัยนี้ จะว่ายังไงดีล่ะ เหมือนเขาไม่มีความทะเยอทะยาน หรือออร่าพิเศษอะไรทำนองนั้นนะครับ

“ร่างกายไม่ค่อยมีเนื้อหนัง ช่วงบนก็ไร้ความสง่า เห็นแล้วไม่คิดหรอกครับว่าเจ้าของแมนชั่นจะให้คะแนนสูงได้”

“เรื่องรูปลักษณะอาจไม่ใช่ประเด็น” ฉันว่า “แล้วเรื่อง ‘กิจกรรมด้านศิลปะ’ ล่ะคะ”

“ที่เข้ามาอยู่ได้ เพราะเขาคงทำอะไรสักอย่างนอกเวลางานนั่นแหละครับ ผมคิดแบบนี้นะ แต่พอถามเจ้าตัว เขาก็ปฏิเสธว่า

‘ก็เปล่าละครับ’ ไม่ใช่แค่นั้นนะ เท่าที่ผมเห็น เขาก็ดูไม่เกี่ยวข้องอะไรกับศิลปะหรือดนตรีเลย”

คุณครูพูดพันธุ์ง หนดเห็นอริมฝีปากไหวพะเยิบพะยิบ ทำให้ไม่รู้ได้ขนาดนั้นนะ

“อันดับแรก ถ้าเขาเป็นคนเล่นดนตรีจริงจังในระดับหนึ่งละก็ ผมจะรับรู้ได้ด้วยอะไรบางอย่าง คล้ายๆ กลิ่นอายนะครับ เรื่องนี้อาจอธิบายยากสักหน่อย แต่สำหรับเจ้าหนุ่มฮิราโนะ นอกจากจะไม่มิกลิ่นอายแบบนั้นแล้ว ยังไม่มีเซ็นส์เรื่องจังหวะอีกด้วย เห็นท่าทางตอนเดินก็รู้แล้วครับ”

“เหรอกะ”

“อย่างน้อยที่สุด เขาคงไม่ได้เล่นเครื่องดนตรียุโรปหรอกครับ”

คุณครูว่าต่อ

“ถ้าเป็นเครื่องดนตรีเก่าแก่ของญี่ปุ่น ก็อาจไม่จำเป็นต้องมีเซ็นส์เรื่องจังหวะอย่างพวกผม แต่คนเล่นเครื่องดนตรีประเภทนั้นส่วนมากจะมีท่วงท่าที่ดี เหมือนร่างกายมีสมดุลนะครับ ซึ่งเป็นคนละเรื่องกับเจ้าหนุ่มฮิราโนะเลย สรุปคือ ผมกล้าพนันว่าเขาไม่ได้เล่นดนตรีแน่นอน

“และที่คิดว่าเขาไม่ได้ทำอะไรเกี่ยวกับศิลปะด้วยเพราะหนึ่งคือเรื่องเสื้อผ้าที่ขาดเซ็นส์ด้านความงาม สู้ที่สัปดาห์ธรรมดาก็พออยู่ได้ แต่ดูการแต่งตัวในวันหยุดแล้ว...”

“แต่เรื่องเสื้อผ้าอาจบอกอะไรไม่ได้ขนาดนั้นนะคะ”

“ผมรู้ว่าคุณอยากจะพูดอะไรครับ” คุณครูแทรกขึ้นมา

“อาจจะมีเซ็นส์ด้านความงาม แต่ไม่มีเงินก็ได้ คุณกำลังจะบอกแบบนี้ใช่ไหมครับ แต่ปัญหาของหมอนั่นไม่ใช่แค่นั้นหรอก

“เช่น เสื้อผ้าที่คุณสวมอยู่ตอนนี้ ถึงจะเป็นของราคาถูก

จากร้านขายส่ง แต่ก็สัมผัสได้ถึงเส้นลึกลับของความงามอยู่บ้าง ทั้งการจับคู่สี สมดุลของรูปทรง ดูจากการแต่งกาย หากบอกว่าคุณชอบถ่ายรูปก็พอจะเชื่อได้ แต่คุณฮิราโนะไม่ใช่แบบนั้นเลยครับ ถ้าคุณเห็นเขาตอนวันหยุดก็จะต้องรู้ว่าคุณหมายถึงอะไร เขาเป็นว่าเขาไม่ใช่แน่ๆ แล้วกัน”

คุณคุระกลอกตามองบนแบบเกินจริง พลังถอนหายใจสั้นๆ แล้วพูดต่อ

“แล้วก็ เพราะผมได้เห็นห้องเขาด้วย ถ้าเป็นคนวาดภาพสีน้ำมันหรือแกะสลักอย่างจริงจัง ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องมีอุปกรณ์วางอยู่ให้เห็น

“แต่ห้องของเขากลับไม่มีอะไรแบบนั้นเลยครับ บอกเพื่อไว้แล้วกันว่าเครื่องดนตรีก็ไม่มี มีแต่คอมพิวเตอร์เครื่องโต และฟีกเกอร์ของการตูนอะไรสักอย่างวางเรียงอยู่เท่านั้นเองครับ”

“อาจเป็นคนที่วาดภาพในคอมพิวเตอร์ก็ได้ล่ะ” นัยออกความเห็นบ้าง “หรืออาจเป็นคนทำฟีกเกอร์พวกนั้น”

“เรื่องนั้นผมก็คิดอยู่ครับ” คุณคุระกอดอก สายหน้าอีกครั้ง

“แต่ไม่น่าจะใช้หรอกครับ ฟีกเกอร์นี่ถือเป็นของแปลกสำหรับคนรสนิยมปกติก็จริง แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ต้องใช้เส้นลึกลับด้านสีลึกลับระดับหนึ่งครับ อีกทั้งเจ้าตัวยังมองตามสายตามผมแล้วแก้ตัวว่านั่นเป็นของที่เพื่อนให้มา”

“ดังนั้นผมเลยมองว่าเขาต้องไม่มีความเกี่ยวข้องกับศิลปะหรือดนตรีแน่ๆ ครับ ผมเป็นนักดนตรี ส่วนคุณติดตามะก็เกี่ยวข้องกับศิลปะแบบพอไปวัดไปวาได้ ขณะที่แมรีเป็นเทพธิดาที่อยู่เหนือคำนิยามอะไรแบบนั้นไปแล้ว คงต้องถือว่าคุณฮิราโนะเป็นบุคคลปริศนาที่สุดในแมนชั่นนี้แล้วละครับ”

คุณครูอธิบายอย่างหนักแน่น ทำให้แม้แต่ฉันเองที่ (คิดว่า) ไม่ได้อยากรู้อยากเห็นขนาดนั้นก็พลอยรู้สึกค้างคาใจไปด้วย

การไม่มีเซ็นส์ด้านจังหวะและความงามโดยสิ้นเชิง บุคลิกไม่ดีในห้องมีฟิกเกอร์ที่คนปกติเห็นแล้วขมวดคิ้วระดับอยู่ หน้าตาดูดีแต่รูปร่างเหยาะเหยะ ฉันชักอยากเห็นคุณอิราโนะผู้เป็น “ปรีศนาที่สุด” ในแมนชั่นนี้” เสียแล้วสิ

หลังจากนั้นไม่กี่วัน ความอยากรู้อยากเห็นของฉันก็ได้รับการเติมเต็ม

วันนั้นเป็นวันหยุดของฉันที่ตรงกับวันเสาร์อย่างหาได้ยากยิ่ง ฉันกลับมาจากข้างนอกในสภาพที่มีกล้องคล้องคออยู่ มือถือถูกใส่ซองที่ซื้อจากซูเปอร์มาร์เก็ต ทั้งสองสิ่งแกว่งไปมาขณะเดินขึ้นบันได เมื่อถึงซานพัก ฉันก็พบชายหนุ่มคนหนึ่ง

ร่างที่ปรากฏขึ้นกลางแสงสว่างที่สองมาจากหน้าต่างคือคุณอิราโนะห้องเอไม่ผิดแน่ เขาค่อนข้างสูง ใบหน้าขาวได้รูป เป็นลักษณะที่คนส่วนใหญ่ต้องบอกว่า “หล่อ” แต่ให้ความรู้สึกไม่น่าหลงใหลในเวลาเดียวกัน...เขามีคิ้วเข้มและดวงตารูปอัลมอนต์ ซึ่งจะเรียกว่าดูเยือกเย็นก็พอได้ แต่ครึ่งล่างของใบหน้ากลับไม่ไปทางเดียวกัน มุมปากทั้งสองข้างโค้งลง คางเรียวเล็กอย่างไร้ความโดดเด่น ส่วนเรื่องรูปร่างเธอ...มาดไม่ดีนัก ร่างกายครึ่งบนดูแบนราบอย่างที่คุณครูพูดไว้

ส่วนเซ็นส์เรื่องแฟชั่น ฉันคิดว่าคุณครูวิพากษ์วิจารณ์เขาเกินจริงไปหน่อย แต่ก็พอเข้าใจในสิ่งที่อีกฝ่ายอยากสื่อ เพราะอย่างน้อยเสื้อยืดสีม่วงกับกางเกงทรงหลวมสีเขียวนั้นก็ไม่ใช่สิ่งที่คนแต่งตัวเก่งจะเลือกใส่แน่นอน ทั้งสองอย่างแค่ดูก็รู้ว่าใส่มาจนเย็น แต่ด้วยความที่สีเสื้อผ้าเริ่มที่มลงแล้ว จึงทำให้ไม่ได้ดูเลวร้ายอย่างที่

ฉันจินตนาการไว้จากคำพูดของคุณครู

ฉันพบกับคุณอิราโนะคนนั้นตรงชานพักบันได

“เอ่อ สวัสดีค่ะ”

ฉันพูดพร้อมยิ้มต้อนรับให้เขา ขณะที่ฉันกำลังจะแนะนำตัวว่า
ชื่อคิตามุระที่อยู่ห้องบี

“อ๊ะ”

อีกฝ่ายพิมพ์อู๋อยู่ในปาก ไม่ลี เหมือนเสียงจะออกมาจาก
ลำคอมากกว่า...ตอบรับอย่างงกๆ เงิ่นๆ ทำให้เขาซึ่งมาไม่ดีเป็น
ทุนเดิมอยู่แล้ว ยิ่งดูเหมือนคอยยื่นล้อออกมาข้างหน้า ฉันรู้สึกว้าว
ในบรรดาคนที่เคยเจอมา เขาเหมาะกับคำว่า “งกๆ เงิ่นๆ” ที่สุดแล้ว

อาจเป็นเพราะอีกฝ่ายปล่อยออร่าบางอย่างที่บอกว่าอยาก
รีบเดินสวนไปให้เร็วที่สุดออกมาจากทั้งร่าง ฉันจึงได้แต่ผงกหัว
ให้เขาอีกครึ่งแล้วรีบเดินขึ้นบันไดไป

เมื่อถึงหน้าห้องตัวเอง ฉันหันกลับไปมองอีกครั้ง และ
เห็นจากด้านหลังว่าเขาดูคล้ายโล่งใจ แล้วเดินลงบันไดชั้นที่เหลือ
ต่อด้วยย่างก้าวที่ไม่สง่างามเอาเสียเลย ทำให้นึกเห็นด้วยกับคำวิจารณ์
ที่ว่า “ไม่มีเสน่ห์ด้านจังหวะ” ขึ้นมาทันควัน

ตอนนั้นกล้องของฉันมีฟิล์มที่เหลือค้างมาตั้งแต่หลายวันก่อน ส่วนใหญ่
ฉันจะล้างฟิล์มภายในวันที่ถ่ายมา แต่ตอนกลางคืนฉันออกไป
ข้างนอกกับเพื่อนสมัยเรียน วันต่อมาก็ทำงาน เลยจำต้องปล่อยไว้
แบบนั้น

คืนวันพุธประมาณสามทุ่ม ฉันขึ้นไปนั่งตรงชั้นบนสุดของ
บันไดพบริมหน้าต่างห้องเพื่อตากฟิล์มที่ล้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว

บันไดพับนี้อยู่ในห้องตั้งแต่วันที่ฉันมาดูห้องกับคุณโทยามะ

เจ้าของบริษัทจัดหาบ้านเช่า เขาบอกว่ามันเป็นของคนเช่าก่อนหน้า
ที่ทำงานราชการตอนกลางวันและเป็นจิตรกรวาดภาพแนวล้ำยุค
ในยามค่ำคืน บันไดพื้ดงกล่าวถูกบริษัททำความสะอาดเอามาใช้
อย่างเต็มที่ ตอนนี้นั้นจึงเอามาใช้บ้าง

ฉันไล่แขวนฟิล์มไปตามลำดับบนหลอดที่ซึ่งไว้ใกล้เพดาน

“ตกลงทำไมคุณฮิราโนะถึงมาอยู่ที่นี่ได้ละเนี่ย”

ฉันมองลงมา คุยกับแขวนที่หนึ่งนึ่งอยู่บนโต๊ะ มือก็ตากฟิล์ม
ที่สะท้อนภาพกลับตาลปัตรระหว่างความสว่างและมืดของทิวทัศน์ที่
ถ่ายมาเมื่อวันเสาร์

“คุณคุระก็ยังพันธงว่าเขาเป็นคนที่ดูไม่มีความเกี่ยวพันกับ
ทั้งดนตรีและศิลปะเลยสักนิด”

ฉันใช้คลิปหนีบหัวและท้ายฟิล์มเนกาทีฟไปทีละม้วนเพื่อ
ถ่วงให้ด้านล่างของฟิล์มทั้งตัวตรง แล้วนึ่งอยู่อย่างนั้น ตรงหน้า
เป็นสายฟิล์มที่ไหวตัวน้อยๆ แลดูคล้ายม่านลูกบิด ปากก็พูดต่อ

“เรื่องดนตรี คุณคุระเป็นมืออาชีพนี่เนอะ จะมั่นใจขนาดนั้น
ก็ไม่แปลก แต่เรื่องอื่น ฉันว่าเขาพูดเกินไปนะ เรื่องเซ็นส์ความงาม
นั้นนี้ แกมยังมั่นใจว่าคุณฮิราโนะไม่มีทางวาดรูปได้แน่ๆ อีก”

ฉันติดนิสัยคุยกับตุ๊กตาแขวนมานานแล้ว แต่ก็ไม่ได้พูด
ยืดยาวอะไร ส่วนมากจะแค่พูดว่า “อื้อย เหนื่อยจัง” เวลากลับ
จากงาน แล้วก็คุยอะไรต่อเลืกๆ น้อยๆ เท่านั้น

แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้ถึงคุยได้ออกรสเป็นพิเศษ เหมือนอยู่ใน
อารมณ์อยากระบาย ระหว่างนึ่งอยู่บนยอดบันไดพื้ดง สายตากี้
มองฟิล์มเนกาทีฟพลั่วไหลไปพลาง ปากก็คุยกับเจ้าตุ๊กตาที่ไม่ว่า
ฉันจะพูดอะไรไปก็คงลืมหืมด หรือพูดให้ถูกก็คือ ไม่ได้ฟังกัน
ตั้งแต่แรกแล้ว

ฉันนั่งปักหลัก เอนตัวฟังผนัง ตอนนั้นเอง สายตาก็เหลือบเห็นรูข้างๆ เป็นรูสำหรับสอดท่อเครื่องปรับอากาศออกไปด้านนอก แต่เนื่องจากฉันไม่ชอบเครื่องปรับอากาศจึงไม่ได้ติดตั้งไว้ รู้ที่ว่าเลยถูกปล่อยไว้แบบนั้น รูกลมดึกอยู่ใกล้เพดาน ทะลุไปถึงด้านนอก ปลายอีกด้านถูกปิดด้วยฝาจุพลาสติก ขนาดของรูนั้นเหมาะกับการใช้ถ้วยกาแฟอดไว้โดยหันปากมาทางด้านในได้พอดี

“แต่เขาก็ดูเป็นคนที่ไม่สนใจเรื่องเครื่องแต่งกายจริง ๆ แลละ”

ฉันพูดต่อ

“เป็นพวกโอตาคุหรือเปล่านะ เห็นว่าในห้องมีฟิกเกอร์อยู่ด้วย น่าชวนลูกเนอะ คงไม่ได้คุยกับฟิกเกอร์หรอกนะ”

พูดถึงตรงนั้นแล้ว ฉันก็รู้สึกตัว

“เอ่อ แต่คนที่นั่งคุยกับตุ๊กตาเป็นวรรคเป็นเวรอย่างฉัน คงไม่มีสิทธิ์ไปว่าอะไรเขาหรอก เอาเป็นว่าคุณอิราโนะดูไม่เหมือนคนทำงานขายเลย จะว่ายังไงดี เขาดูงกๆ เงินๆ ฟิกลนะ”

พอพูดจบ ฉันก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างที่ไม่น่าจะได้ยิน

เสียงหัวเราะ ไมสิ ไม่ใช่เสียงที่ตั้งใจเปล่งออกมา แต่เป็นเสียงคล้ายพยายามกลั้นหัวเราะแล้วหลุดออกมามากกว่า และพอรู้สึกตัวก็รีบกลั้นเสียงอีกครั้ง

แม้จะเป็นเพียงช่วงสั้นๆ แต่เกิดเสียงขึ้นจริงแน่นอน ฉันได้ยินจากข้างหูตัวเองในระยะประชิด...ดังมาจากรูปผนัง